

Паніум - номер дванадцять

Даниїла 11:40 і три зняття печаток пророцтва

Jeff Pippenger

2025-09-12

Сороковий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла є одним із найглибших віршів у Біблії. Він являє собою розпечатання книги Даниїла у 1798, 1989 і 2023 роках. Триразове розпечатання книги позначає завершення розпорошення «сімох часів». 1798 рік позначив завершення двох тисяч п'ятисот двадцяти років розпорошення, що почалося у 723 році до Р. Х., коли Ассирія відвела північні десять колін у полон. 1989 рік позначив завершення 126 років від часу повстання 1863 року, коли Церква адвентистів сьомого дня офіційно відклала убік «сім часів» із Левит двадцять шість. 2023 рік позначив завершення трьох з половиною днів, протягом яких, згідно з одинадцятим розділом Об'явлення, двоє свідків лежали мертвими на вулиці. По завершенні 2 520 років (126 років і 3½ днів — усі вони є символами «сімох часів») книга Даниїла була розпечатана.

Сестра Вайт повідомляє, що у 1798 році було необхідно представити людям події, пов'язані із закінченням часу благодаті. Фіксуючи цей факт, вона визначає паралельні історії, адже також подає вістку останніх днів як події, пов'язані із закінченням часу благодаті. Говорячи про міллеритську історію, вона записує:

Було необхідно, щоб люди були пробуджені до усвідомлення небезпеки, що їм загрожує; щоб їх спонукали готуватися до урочистих подій, пов'язаних із завершенням випробувального часу. Велика боротьба, с. 310.

Говорячи про останні дні, вона записує:

Перед Своїм розп'яттям Спаситель пояснив Своїм учням, що Він має бути відданий на смерть і воскреснути з мертвих, і ангели були присутні, щоб закарбувати Його слова в розумах і серцях. Та учні сподівалися на земне визволення від римського ярма і не могли допустити думки, що Той, у Кому зосереджувалися всі їхні надії, має зазнати ганебної смерті. Слова, які їм треба було пам'ятати, були витіснені з їхньої свідомості; і коли настав час випробування, він застав їх несподіваними. Смерть Ісуса так само повністю зруйнувала їхні надії, ніби Він і не попереджав їх. Так у пророцтвах майбутнє відкрите перед нами так само ясно, як воно було відкрите учням словами Христа. Події, пов'язані із закінченням випробувального часу, і праця підготовки до часу скорботи чітко представлені. Та безліч людей розуміє ці важливі істини не більше, ніж якби їх ніколи не було відкрито. Сатана пильнує, щоб вихопити кожне враження, яке могло б зробити їх мудрими для спасіння, і час скорботи застане їх неготовими. Велика боротьба, 595.

Міллеритська вістка була розкрита у 1798 році, і вона представила "події, пов'язані із закриттям часу випробування". Говорячи про останні дні, вона застосовує історію учнів,

щоб показати, що "події, пов'язані із закриттям часу випробування", — це те, що робить людей мудрими на спасіння, але їх не розуміють. Вісті, які були розкриті у 1798, 1989 і 2023 роках, були вістями, що визначали "події, пов'язані із закриттям часу випробування".

Сороковий вірш представляє лінію історії, коли книгу Даниїла було розпечатано тричі. У 1798 році було розпечатано видіння Даниїла при річці Улай, що охоплює розділи з сьомого по дев'ятий. У 1989 році було розпечатано видіння Даниїла при річці Хіддекел, що охоплює розділи з десятого по дванадцятий. У 2023 році було розпечатано приховану історію сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла.

Історія сорокового вірша охоплює період від 1798 року до недільного закону, про який ідеться в сорок першому вірші; це історія Сполучених Штатів, які також є звіром із землі з тринадцятого розділу Об'явлення, лжепророком із шістнадцятого розділу Об'явлення та шостим царством біблійного пророцтва. Ту саму історію, представлену в сороковому вірші одинадцятого розділу Даниїла, також представлено в одному вірші в книзі Об'явлення.

І бачив я іншого звіра, що виходив із землі; і мав він два роги, подібні до ягняти, і говорив, як дракон. Об'явлення 13:11.

Цей вірш, як і сороковий, описує історію, що починається Законами про іноземців і підбурювання 1798 року і закінчується недільним законом, коли нація заговорить як дракон, — історію, що починається, коли папський Рим усунуто з престолу, і закінчується, коли папський Рим відновлено на престолі. Історія, яка представлена і в Об'явленні 13:11, і в Даниїла 11:40, починається з усунення п'ятого царства біблійного пророцтва і закінчується усуненням шостого царства біблійного пророцтва.

Період «сімдесяти» років, упродовж яких Вавилон царював як перше царство біблійного пророцтва аж до другого царства біблійного пророцтва, представляє історію сорокового вірша від 1798 року до недільного закону.

І станеться того дня, що Тир буде забутий на сімдесят років, за днями одного царя; а по закінченні сімдесяти років Тир заспіває, як блудниця. Візьми гусли, обходь місто, ти, блуднице забута; грай милозвучно, співай багато пісень, щоб тебе згадали. І станеться по закінченні сімдесяти років, що Господь відвідає Тир, і він повернеться до свого прибутку, і буде чинити блуд з усіма царствами світу по всьому обличчі землі. Ісаї 23:15–17.

Історія від 1798 року до недільного закону — це також історія, коли блудницю Тиру забуто, як записано в двадцять третьому розділі книги Ісаї, де цей період виражено як «сімдесят років» і як «дні одного царя». Від Навуходносора до Валтасара царювало перше царство біблійного пророцтва, тим самим типологічно зображуючи шосте царство біблійного пророцтва, яке почалося як ягня, але зрештою говорить як дракон. Навуходносор представляє послідовника ягняти, а Валтасар — послідовника дракона.

Історія від 1798 року до недільного закону — це також історія трьох ангелів із чотирнадцятого розділу книги Об'явлення, що починається з реформації Міллеритів і

закінчується реформацією ста сорока чотирьох тисяч. Звістка трьох ангелів — це звістка години суду. Міллерити проголосили події, пов'язані з відкриттям суду, а сто сорок чотири тисячі проголошують події, пов'язані із закінченням часу випробування.

Події, пов'язані із закінченням часу випробування, змальовані на внутрішніх і зовнішніх лініях пророцтва, і ці події відбуваються переважно в історії, представленій сороковим віршем одинадцятого розділу книги Даниїла. Події сорокового вірша закінчуються на недільному законі у Сполучених Штатах, тож події остаточного збирання інших Божих дітей, які ще перебувають у Вавилоні, у сороковому вірші не представлені; все ж криза, з якою тоді стикається світ, щойно завершилася у Сполучених Штатах. Ці події представляють суд над Сполученими Штатами та очищення Божої церкви перед тим, як церква буде піднесена як знамено.

Внутрішні події, пов'язані із закінченням випробувального часу, визначають служіння Христа як Первосвященника у завершенні таємниці Божої серед Його народу останнього часу. Зовнішні події визначають роль Сполучених Штатів у відновленні влади папства. Уся історія Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва, а також уся історія Лаодикії припадають на період історії, представленій в сороковому вірші.

Внутрішня і зовнішня лінії у сороковому вірші представлені двома рогами звіра із землі. Ріг республіканізму є зовнішньою лінією, а ріг протестантизму — внутрішньою лінією. Обидві лінії існують в історії шостого царства, і наприкінці історії шостого царства Божий суд приходить на обидва — протестантський і республіканський — роги. Звістка, що визначає події, пов'язані із закриттям випробувального часу, — це звістка, що визначає події, які приходять на Сполучені Штати, коли вони наповнюють свою чашу випробувального часу. Звістка, що визначає події, пов'язані із закриттям випробувального часу, також є звісткою, що визначає події, які приходять на Адвентизм сьомого дня, коли він наповнює свою чашу випробувального часу.

В межах історії сорокового вірша є три випадки, коли книга Даниїла розпечатується, і кожен із цих трьох випадків утворює внутрішню та зовнішню лінії, які представляють події, пов'язані із закінченням випробувального часу. Кожній із трьох віх передую розсіяння на сім часів. Отже, сороковий вірш представляє історію від 1798 року аж до недільного закону, а пророчі віхи в межах цієї історії — це «події, пов'язані із закінченням випробувального часу». У межах історії сорокового вірша внутрішня лінія на початку представляє перехід від Філадельфії до Лаодикії, а наприкінці — перехід від Лаодикії до Філадельфії. Початок представляв реформаторський рух, як це ілюструє притча про десять дів, яка була прообразом реформаторського руху наприкінці, що також виконав цю притчу до букви.

Філадельфійський міллеритський рух розпочався зі сповнення «семи часів» з 26-го розділу Левіта у 1798 році, а потім ще одного сповнення «семи часів» 22 жовтня 1844 року. Щонайменше до 1856 року і Джеймс Вайт, і Сестра Вайт визначили, що рух перебуває в лаодикійському стані. Того ж року нове світло щодо «семи часів» було представлено в офіційному церковному виданні, яке так і не було завершено. «Сім часів» сповнилося 1798

року, і після того Вільям Міллер відкрив «початок ланцюга істини», як це назвала Сестра Вайт, і початком ланцюга істини були «сім часів». 1798 рік був сповненням «семи часів», після чого Міллер робить своє засадниче відкриття щодо «семи часів», коли книга Даниїла була розпечатана. Після цього 22 жовтня 1844 року позначило ще одне сповнення «семи часів», за яким, у тому самому році, коли нове світло щодо «семи часів» лишилося незавершеним, відбувся перехід у русі від Філадельфії до Лаодикії. 1863 року те, що було міллеритським філадельфійським рухом до 1856 року, коли він перейшов у міллеритський лаодикійський рух, стало юридично зареєстрованою церквою, значною мірою з огляду на обставини й тиск Громадянської війни та для захисту молоді церкви. Рух закінчився 1863 року, коли він став церквою. За сім років до того, 1856 року, Лаодикія відклала набір вістку нового світла щодо тієї самої теми, яка була першим пророчим відкриттям Вільяма Міллера.

Світло, що зветься «початком ланцюга істини», світло «семи часів» міллеритського руху, було відкрите керівництву Лаодикійського руху, яке поступово відмовилося від прагнення відстоювати «сім часів», а наприкінці семи років («сім часів») у 1863 році було створено нову діаграму та пророче послання без будь-якої згадки про «сім часів».

У 1863 році завершення шістдесятип'ятирічного пророцтва Ісаї відбулося саме там, де воно почалося, — громадянською війною між Північчю та Півднем. Питання рабства у 1863 році було прообразно зображене відведенням у полон обох царств — північного й південного — у виконання «семи часів», а рабство, у яке потрапив Ізраїль, якнайдоречніше відображало питання рабства наприкінці. 1863 рік означає кінець пророчої структури, заснованої на шістдесятип'ятирічному пророцтві Ісаї.

Так говорить Господь Бог: Не встоїть це, і не станеться. Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Рецін; і протягом шістдесяти п'яти років Єфрем буде зламаний, щоб не бути народом. А головою Єфрема — Самарія, а головою Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то не встоїте. Ісаї 7:7–9.

Правильно зрозуміле це пророцтво, що починається у 742 р. до н. е., визначає три віхи в межах шістдесятип'ятирічного періоду. Дві з цих віх визначають початкові точки двох тисяч п'ятисот двадцяти років полону й рабства для обох — північного і південного — царств Ізраїлю. У 742 р. до н. е. північне та південне царства були втягнуті в громадянську війну, і північні десять племен утворили союз із Сирією, щоб вторгнутися в південне царство Юди. Через дев'ятнадцять років, у 723 р. до н. е., північні десять племен були відведені в рабство асирійцями. Ще через сорок шість років, у 677 р. до н. е., асирійці захопили Манасію і відвели його до Вавилону. Дві тисячі п'ятсот двадцять років після 723 р. до н. е. припадають на 1798 рік, час кінця і початок сорокового вірша. Ще через сорок шість років «сім часів» проти південного царства, що почалися у 677 р. до н. е., закінчилися в 1844 р. Через дев'ятнадцять років, у 1863 р., пророчі ознаки 742 р. до н. е. відтворені буквально, до букви. У 742 р. до н. е. і в 1863 р. триває громадянська війна між північним і південним царствами. У 742 р. до н. е. пророцтво, дане Ісаєю нечестивому цареві Ахазу, стосувалося неминучого поневолення як північного, так і південного царств, а в 1863 р., у самісінькому центрі Громадянської війни, президент Лінкольн проголосив Прокламацію про

емансипацію, розпочавши процес припинення рабства. Попередження, дане нечестивому цареві Ахазу у 742 р. до н. е., було виголошене в буквальній славній землі, що прообразувало звістку, подану Лінкольном у духовній славній землі.

Через сім років після того, як у 1856 році були опубліковані звістки Хірама Едсона про «сім часів», адвентизм випустив таблицю 1863 року, яка вилучила міллеритське вчення про «сім часів», чим поставила під сумнів безліч уривків, де Еллен Вайт навчає, що ми маємо повторювати звістки міллеритів, а також захищати ці звістки від нападів. Того ж року вони стали юридично зареєстрованою церквою. Про 1863 рік і його пророче значення можна написати більше, але тут я відзначаю, що існує кілька свідчень, як внутрішніх, так і зовнішніх, які вказують на бунт 1863 року — чи то зовнішній бунт, пов'язаний із південними штатами, чи то внутрішній бунт — відкинення першої основоположної істини. 1863 рік — одна з подій в історії сорокового вірша, що є віхою, яка становить частину «подій, пов'язаних із закінченням випробувального часу».

1863 рік співвідноситься з початком сорока років у пустелі для давнього буквального Ізраїлю. Наприкінці сорока років Ісус Навин увів давній Ізраїль до Обітованої землі, і вони зруйнували Єрихон та проголосили прокляття на кожного, хто відбудує Єрихон. У 1863 році керівництво лаодикійського адвентизму відбудувало Єрихон. 1863 рік представлений на початку й у кінці сорока років у пустелі. 1863 рік є пророчою віхою, що поєднує зовнішню та внутрішню лінії історії сорокового вірша. Є сьома церква, «церква, яку судять», як означає слово «Лаодикія», що входить у період, представлений смертю цілого покоління в пустелі. У той самий час перший президент-республіканець займається справою звільнення рабів, таким чином типологічно передображуючи останніх президентів-республіканців, які запровадять воєнний стан у період кризи, що призведе до того, що натхнення називає «національною руїною».

У віхах початку відображено віхи кінця, і події, пов'язані із завершенням суду, мали свій прообраз у подіях, пов'язаних із відкриттям суду. Бунт у Кадеші, коли на початку сорока років було відкинуто вістку Ісуса Навина та Халева, був прообразом бунту Мойсея, коли він наприкінці сорока років ударив скелю в Кадеші. 1863 ідентифікує недільний закон, при якому Лаодикія вивергнута з уст Господа, і при якому двадцять п'ять старців у Єрусалимі поклоняються сонцю у восьмому розділі книги Єзекиїля, і при якому Шіло повторюється над тими, хто довіряє брехливим словам: «храм Господній — це ми».

Ми продовжимо це дослідження Паніума у наступній статті.